

Μετριέται η φιλία;

Ἐνοπλες δυνάμεις του εχθρού πλησίασαν το βουνό αθόρυβα, με σκοπό να μην γίνουν αντιληπτές στο αντίπαλο στρατόπεδο. Το εγχείρημα στέφθηκε με επιτυχία, αφού τους έπιασαν απροετοίμαστους. Ἴχιοι πυροβολισμού ηχούσαν ασταμάτητα από τους εχθρούς και αμέσως ως απάντηση και από τους «πατριώτες», όπως τους αποκαλούσε ο κόσμος, μιας και ό,τι έκαναν ήταν προς τιμήν της πατρίδας. Η μάχη ήταν

σκληρή: κραυγές από τραυματισμένους και μη, ακατανόητες φωνές, ο σωματικός πόνος που τους διακατείχε ήταν απερίγραπτος, αλλά στη σκέψη ότι μπορεί γι' αυτούς η ζωή να σταματήσει εδώ, χωρίς ένα αντί στα αγαπημένα τους άτομα, ήταν περισσότερο επώδυνο από κάθε φυσικό χτύπημα.

Πολυάριθμοι νεκροί και τραυματίες και από τις δύο πλευρές, παρόλα αυτά κανένας δεν δίστασε και η σύγκρουση συνεχίστηκε. Τότε ήταν που δύο εχθροί κατευθύνθηκαν προς τα δύο αγόρια, που πολεμούσαν πλάτη-πλάτη. Ένας από τους δύο πυροβόλησε και σε κλάσματα δευτερολέπτου ο Ιωάννης έπεσε κάτω αιμόφυρτος. Η μάχη για τον Ιωάννη σταμάτησε εκεί, έπρεπε να μεταφερθεί αμέσως στο νοσοκομείο, γιατί το σημείο όπου τον βρήκε η σφαίρα ήταν τόσο σοβαρό, ώστε θα μπορούσε να του στερήσει τη ζωή.

Κάποιους μήνες προηγουμένως, όταν έφτασε στο χωριό τους το κάλεσμα για κατάταξη, οι δύο νέοι ανταποκρίθηκαν με ενθουσιασμό. Με την ιδέα ότι θα πάρουν μέρος στον πόλεμο για την πατρίδα τους, ένα χαμόγελο σχηματιζόταν στα πρόσωπά τους, ήθελαν να δείξουν την αγάπη τους για το έθνος τους και κατά κάποιον τρόπο χαιρόνταν που θα γίνουν υπερασπιστές του. Κανείς, όμως, που έχει βρεθεί σε οποιαδήποτε μορφή πολέμου δεν θα μπορούσε να συμμεριστεί τη χαρά τους, η οποία θα διατηρούνταν, ώσπου να το ζήσουν, ώσπου να δουν ανθρώπους να καταλήγουν μπροστά τους, ώσπου να ακούνε ανθρώπους να παρακαλάνε για έλεος, ώσπου...

Οι οικογένειές τους χωρίζονταν με άσβεστο μίσος, διατηρούσαν μία «βεντέτα» για περισσότερο από μισό αιώνα. Κανείς από τις δύο οικογένειες δεν έδωσε μια σαφή και ολοκληρωμένη απάντηση στα δύο παιδιά, όταν αυτά ρωτούσαν γιατί υπάρχει τέτοια έχθρα. Ωστόσο, και τα αγόρια τη συνέχισαν, δεν θέλησαν να βάλουν ένα τέλος και να συμφιλιωθούν.

Κατηγορία Γ': Διήγημα

ΕΠΑΙΝΟΣ

Φτάνοντας την πρώτη μέρα, σταμάτησαν έξω από το στρατόπεδο. Όλοι κοιτούσαν γύρω γύρω ψάχνοντας για γνωστά πρόσωπα. Μόλις τα βλέμματα των δύο συναντήθηκαν, ξαφνιαστήκαν, αφού έπρεπε να συνυπάρξουν για έναν κοινό στόχο. Ο Λούκας και ο Ιωάννης, ως συντοπίτες, βρέθηκαν και στον ίδιο θάλαμο, αλλά τώρα το μέρος δεν σήκωνε «παλικάριές».

Το απόγευμα πέρασε ήσυχα. Το βράδυ ανέβηκαν στο βουνό, για να στήσουν ενέδρα. Τα αγόρια τοποθετήθηκαν στην ίδια ομάδα δράσης, αλλά και πάλι κανείς δεν είπε τίποτα. Καθώς οι μέρες περνούσαν, τα παλιά «πάθη» αναδύθηκαν, η συνύπαρξη των δύο νέων γινόταν ανυπόφορη: ειρωνείες, απειλές, σφιγμένα δόντια, ακατανόητη οργή.

Όσπου ήρθε εκείνη η μέρα... Η απρόσμενη επίθεση των εχθρών στο βουνό οδήγησε σε μια πολύωρη μάχη με πολλές απώλειες και για τις δύο πλευρές...

Ο Ιωάννης αιμόφυρτος στο έδαφος έβγαλε μια κραυγή πόνου και μετά τίποτα. Ο Λούκας άρχισε να φωνάζει το όνομά του, αλλά χωρίς απόκριση. Κατάλαβε πως η ζωή και των δύο κρινόταν από τον ίδιο. Σήκωσε το όπλο του και πυροβόλησε. Οι δύο άντρες έπεσαν στο έδαφος και ο Λούκας πήρε τον Ιωάννη στην πλάτη του και άρχισε να κατεβαίνει το βουνό με ταχύτητα. Οι πιθανότητες να ζήσει ήταν ελάχιστες, μιας και είχε χάσει αρκετό αίμα, αλλά ο Λούκας δεν το έβαλε κάτω. Ασθμαίνοντας από το βάρος του συντρόφου του και από το βάρος της ευθύνης, έφτασε τελικά στο ιατρείο και παρέδωσε τον τραυματία.

Ένας μήνας πέρασε. Τα πράγματα στο βουνό είχαν ηρεμήσει. Εκατοντάδες νεκροί και πληγωμένοι. Κάποιοι μεταφέρθηκαν σε άλλα νοσοκομεία, ο Ιωάννης παρέμενε στο ιατρείο του στρατοπέδου. Η κατάσταση του ήταν σταθερή αλλά κρίσιμη. Οι γιατροί είχαν κάνει ό,τι μπορούσαν αλλά χωρίς αποτέλεσμα, φαινόταν πια πως η ζωή του στηριζόταν στα μηχανήματα. Όλοι είχαν χάσει κάθε ελπίδα, ενώ, λόγω των συνθηκών, η παραμονή του στην εντατική μονάδα είχε προθεσμία. Ο Λούκας περίμενε, σε μια αναμονή βασανιστική, να ξυπνήσει ο... φίλος του τώρα πια, αλλά μάταια.

Το απόγευμα καθόταν έξω, σ' ένα παγκάκι του στρατοπέδου, και σκεπτόταν ξανά και ξανά το ενδεχόμενο να μην ξαναξυπνήσει ο φίλος του, να πεθάνει, χωρίς να προλάβει να του ζητήσει συγγνώμη και να συμφιλιωθούν. Σκεπτόμενος αυτά, άκουσε φωνές για βοήθεια. Μέσα σ' ένα κύμα πανικού, σήκωσε το βλέμμα και αντίκρουσε αλαφιασμένους ανθρώπους να βγαίνουν από το ιατρείο και... φωνές... πανικός... «Φωτιά!» Μόλις κατάλαβε τι συνέβαινε, έτρεξε να μπει στην εντατική, αλλά κάποιος τον σταμάτησε. Η φωτιά είχε περικυκλώσει το ιατρείο. Πήρε μια πετσέτα, την έβρεξε με νερό και την τοποθέτησε στο πρόσωπό του. Χωρίς δεύτερη σκέψη όρμησε στους θαλάμους μέσα σε πυκνό καπνό. Η αδρεναλίνη του είχε εκτοξευθεί και κινούνταν με πρωτόγνωρο θάρρος.

Κατηγορία Γ': Διήγημα

ΕΠΑΙΝΟΣ

Βρήκε την πόρτα της εντατικής, ψαχούλεψε το πόμολο. Αυτό που αντίκρουσε σίγουρα δεν το περίμενε. Ο Ιωάννης, είχε αντιδράσει εξαιτίας της κατάστασης πανικού που επικρατούσε, αλλά δεν μπορούσε να κινηθεί. Χώθηκε μόνο βαθύτερα μέσα στα σεντόνια κι έβηξε... Έτρεξε προς το κρεβάτι, άρπαξε τον Ιωάννη στην πλάτη του και του έδωσε την πετσέτα, που τόση ώρα τον βοηθούσε να παίρνει ανάσες. Άρχισε να τρέχει μέσα στους σκοτεινούς διαδρόμους και κάθε βήμα, κάθε λανθασμένη στροφή, μετρούσε αντίστροφα στο οξυγόνο του... Έφτασε γονατιστός στην πόρτα, κρατώντας πάντα τον σύντροφό του. Φθάνοντας έξω, άφησε τον Ιωάννη κάτω, προσπάθησε να πάρει βαθιές ανάσες και έκλεισε τα μάτια.

Σε λίγες στιγμές τα ξανάνοιξε και βρισκόταν ακόμα κατάχαμα, ξαπλωμένος δίπλα από τον φίλο του. Τότε άκουσε τον Ιωάννη να ψελλίζει «ευχαριστώ»... Όσα τόσο καιρό τούς χώριζαν φαινονταν ασήμαντα και, εάν κατάφερναν να επιβιώσουν, αυτή ήταν η αρχή μιας αδελφικής φιλίας.

Στο νοσοκομείο που τους μετέφεραν μια επιγραφή σε μια κορνίζα: «*ἐν τοῖς κακοῖς γάρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι φίλοι· τὰ χρηστά δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους*».

Πηγή

Ευριπίδης, *Ἐκάβη*, στ. 1205-1206

*ἐν τοῖς κακοῖς γάρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι φίλοι·
τὰ χρηστά δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.*

γιατί στις συμφορές φαίνονται οι φίλοι αν πράγματι είναι φίλοι.
Αν σου ἔρχονται όλα ευνοϊκά, φίλοι δεν λείπουν.